

ת"פ 26792/12 - מדינת ישראל נגד טופ א.א. פאנד ישראל
בע"מ, אלכסנדר אברמוב

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 21-12-26792 מדינת ישראל נ' טופ א.א. פאנד ישראל בע"מ וachs' בפני כבוד השופט שלמה בגין
מדינת ישראל המאשימה נגד הנאים
1. טופ א.א. פאנד ישראל בע"מ
2. אלכסנדר אברמוב

החלטה

בפני טענת "אין להшиб לאשמה" לפי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי.

כנגד הנאים הוגש כתב אישום המיחס להם עבירה של אי הגשת דוח שנתי במועד - עבירה לפי סעיף 216 (4) יחד עם סעיף 224 לפקודת מס הכנסת (נוסח חדש), התשכ"א - 1961.

בכתב האישום נטען כי הנאים 1, חברה פרטית, שנטאגדה בישראל עסקה בהחזקת ניהול פרויקטים, והנאשם 2 היה בזמן הרלוונטיים לכתב האישום, מנהלה הפעיל של החברה.

עוד נטען, כי בשנת 2017, הסתכמה הכנסתה של החברה הנאים 1, בסך של - 6,671,611 ₪, וכי הנאים היו חייבים בהתאם להוראות פקודת מס הכנסת, בהגשת דוח שנתי על הכנסתות הנאים 1, עברו שנת המס 2017, במועד הקבוע בסעיף 132 לפקודת מס הכנסת, וכי למחרת זאת, ללא סיבה מוצדקת, לא הגיעו במועד את הדוח השנתי כנדרש על פי הפקודה.

בתום הבאת הראיות מטעם המאשימה, טען הסניגור כי אין להшиб לאשמה. לבקשתו ניתנה לו שהות לפרט את טענותיו בכתב. בבקשתה שהגish בכתב, טוען הסניגור, שורה ארוכה של טענות.

נטען, כי מדובר בכתב אישום שהוגש באופן רשלני ומגמתי, מכיוון מטרתו, הולקה באכיפה בררנית, שכן, מדובר בדוח שנתי אחד, ואין מגשים כתב אישום על דוח אחד, אלא לכל היוטר מטילים סנקציה מנהלית; לא הוכח שהנאשם 2 הינו מנהלה הפעיל של החברה, הנאים 1, אך עליה מעדותו של עד הتبיעה, חוקר מטעם פקיד השומה (מר נח קופרטשטיין); עוד נטען, כי המאשימה הטענה באופן שאינו כאמור לפחות הטענה של רשות ציבורית, הן בחקירה, שעיה שהוכחה כי תפסה את כל החומר החשבוני, ולא השיבה אותו למשרדי רוזה החשבון, ולכן כיצד ציפה פקיד השומה שהנאשים יגישו את הדוחות; והן במהלך המשפט, לדges על ישיבת ההוכחות האחזרנה, כאשר הסניגור מפנה להטענהו של ב"כ המאשימה במהלך שמיעת הראיות, בדגש על ישיבת ההוכחות האחזרנה, כאשר העיד עד תביעה (מר יחיאל חיים), והתברר שלא ערך את תעודה עובד הציבור הרלונטי לכתב האישום, תוך הדריכתו במהלך העדות, ורק בעקבות שאלות בית המשפט נחשף הדבר. עוד טוען הסניגור, כי המאשימה בחרה שלא לחזור או לזמן לעדות בבית המשפט, את מי שרכש את החברה (הנאשם 1). לסיכום, נטען כי אין בריאות הדלות והסתמימות שהביאה המאשימה, כדי לבסס

את כתוב האישום.

הבקשה נקבעה לדין ומתן החלטה להיום. בדין הגיב ב"כ המאשימה לראשונה לבקשתה, וטען כי לדוחותה, לעומת ראיות המגבשות את יסודות העבירה המיוחסת לנאים. ב"כ המאשימה עמד על הראות שהוגשו במשפט, המהווים לעמדתו, בסיס ראייתי לכוארי, לביצוע העבירה המיוחסת. כמו כן, התייחס לטענותיו המרכזיות של הסניגור ביחס לעדויות שנשמעו.

בהחלטה שחתמה את הדיון, דחה בית המשפט את טענת "אין להшиб לאשמה", וקבע כי על הנאשם להшиб לאשמה, וכי נימוקיו ישלחו לצדים.

להלן ההנחה שביסוד דחית הטענה.

דין והכרעה:

אין להшиб לאשמה - התשתית הנורמטטיבית:

סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) התשמ"ב 1982, קובע כדלקמן:

"נסתימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה, אף לכואורה, זוכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם, ובין מיזמתו - לאחר שנותן לתובע להשמיע את דבריו בעניין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה.".

על פי פסיקת בית המשפט העליון, משמעות המונח "הוכחה לכואורה", לעניין הוראת חוק זו, היא הנחת תשתית ראייתית בסיסית לכואורת, היוצרת מערכת הוכחות ראשונית, המעבירת את נטול הבאת הריאות, להבדיל מנטול השכנוע, מהתביעה אל הנאשם. וכך באו לידי ביטוי הדברים בהלכה הפסוקה:

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להшиб לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלותה, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין ממשמען כאמור ראיות שימושן והיקפן מאפשר הרשעה על אותו, אלא בדברי בית המשפט העליון בערעור פלילי 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירת את נטול של הבאת הריאות (להבדיל מנטול השכנוע) מן התביעה לנאים. לעניין משקלן של הריאות ובחינת אמיןונן, מן הרואי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי יתכונו נסיבות קיצוניתות שבהן תעלת שאלת זו כבר בשלב הדיוני האמור... כאשר הסתבר בעלייל, על פניו, כי כל הריאות שהובאו על ידי התביעה, הן כה בלתי אמינות, עד שאף ערכאה שיפוטית בת דעת, לא הייתה מסתמכת עליהם... אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני [שאלת אמינות ומהימנות הריאות - ש.ב.] שבהן יזקק בית המשפט בשלב של תום פרשת התביעה לעניין האמיןנות, הן חריגות ומכךן שההזהמנויות אשר בהן יעשה שימוש מעשי של כלל הפרקטיקה הזאת, יהיו נדירות" (ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' צבלון ואח', פ"ד לב (1), 170, בעמודים 180-179; וראו ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' אברהם שדמי, פ"ד לה (2) 757, שם חזר בית המשפט העליון על הלכה זו).

לענין בחינת חוסר המהימנות של הריאות שהובאו בפני בית המשפט, הודגש בפסקת בית המשפט העליון, כי בחינה זו

מקומה באותו "מקרים נדירים שבהם חוסר המהימנות זעק מן הראיה ונוטל ממנה לחולוטין את כוחה בתור שכזאת..." (בש"פ 825/98 מדינת ישראל נ' מוחמד דחלה, פ"ד נב (1), 625).

לפיכך, השאלה המרכזית הטעונה בירור וליבון, היא האם בהינתן העבירה המיוחסת לנאים, המדינה הניפה מערכת הוכחות "ראשונית", "בסיסית", להוכחת יסודות העבירה.

בשל טיב הרף הראיתי שעל התביעה לחצות, בהתאם להוראות ההחלטה, אין צורך שאפרט את מכלול הראיות שהונחו בפני בית המשפט לפרטי פרטים, אלא די בכך שאתייחס לתשתית הראיתית בכללותה.

נפתח בטיב העבירה המיוחסת לנאים, כאמור, מה הם יסודותיה העובדיים, אולם צריכה המאשימה להוכיח, על מנת שתשתכלל העבירה המיוחסת לנאים בכתב האישום.

סעיף 216 (4) לפיקודת מס הכנסה, קובלع כדלקמן:

"אדם אשר בלי סיבה מספקת עבר אחת העבירות המנוויות להלן, דין מאסר שנה או קנס כאמור בסעיף 16 (א) (2) לחוק העונשין, או שני עונשים כאחד:

(1) ...

(2) ...

(3) ...

(4) לא הגיע במועדו דין וחשבון לפי הסעיפים 132 או 133."

"אדם" לצורך הוראה זו, לרבות חברה וחבר בני אדם, בעלי הכנסה החייבת במס - כהגדרת כל אלה בסעיף 1 לפיקודה.

אשר למועד החוקו להגשת הדוח השנתי, סעיף 132 לפיקודה, קובלע את המועד להגשת הדוח השנתי, וזה הוראותו:

"דוח לפי סעיף 131 ימסר לפקידי השומה, לא יותר מיום 30 לאפריל של כל שנה".

סעיף 132 (ב) (א) (1) קובלע אדם שהדוח שלו מבוסס, על מערכת חשבונות מלאה, לפי שיטת החשבונות הכלולית, ימסור את הדוח לא יותר מיום 31/5 בכל שנה, לחבר בני אדם (כמו הנאשנת שבנדונו), החיב בהגשת דוח עצמאי מקצועי, יגיש אותו עד ליום 5/31 שלآخر שנת המס שלגביה מוגש הדוח.

סעיף 222א לפיקודה מטילה את האחריות להגשת הדוח על מנהלה הפעיל של החברה אותה הוא מנהל:

"חבר בני אדם שעבר עבירה לפי הסעיפים 215-220 יראו כאשם בעבירה גם כל אדם אשר בשעת ביצוע העבירה היה מנהל פעיל, שותף, מנהל חשבונות, או פקיד אחראי....אם לא הוכיח את משתי אלה: 1) העבירה בעברתה שלא בידיעתו; 2) שהוא נקט בכל האמצעים הסבירים להבטחת מניעת העבירה".

הנה כי כן, העבירה נשוא כתוב האישום, משתכלהת מקום בו מוכח כי:

- מדובר ב"אדם" ובכלל זה גם "חברה" או "חבר בני אדם", הח"בים בהגשת דוח;
- אשר לא הגיעו דוח שניתי "ללא סיבה מספקת";
- הדוח לא הוגש במועדים הקבועים לפי סעיפים 132 או 133 לפקודה.

לפיכך, השאלה היא האם הובאו ראיות בסיסיות להוכחת יסודות עובדיים אלה של העבירה.

כפי שהובהר לעיל, מבחינה משפטית אין צורך לבחון את אמינות הראיות והעדויות שנשמעו, די בהנחת מערכת ראייתית ראשונית, המוכיחה את יסודות העבירה, כדי להעביר את הנTEL של הבאת הראיות, מן התביעה לנאשム (להבדיל מנטל השכנווע) (ע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' חלון** (ל"ב (1) 170, המצוטט לעיל). רק במקרים חריגים ובודדים, בהם חוסר המהימנות מהראיות חזק, ונוטל מהן את כוחן, רשאי בית המשפט להתייחס גם לשאלת המהימנות (בש"פ 825/98 שצוטט לעיל).

מכאן לישום הדברים לנדרונו.

בഹודעת הנאשם ב-ת/1, שנגבתה ממנו ביום 21/3/2010, הבהיר הנאשם כי הוא הבעלים של הנאשמת 1, משנת 2014 עד אמצע שנת 2018, אז מכר את החברה לאדם אחר. הוא הסביר שתחום הפעילות של החברה הוא באחזקה וניהול פרויקטים. לשאלת האם היה מנהל פעיל של החברה השיב בחוב, והוא הסביר שהוא היה הבעלים של מאה אחוז מנניותיה (עמ' 1 להודעה שורות 1 - 11). עוד פירט את פעילותה של החברה, ל��וחותיה, ספקיה, ומשרד רואה חשבון דוב סטאר המטפל בהנחלת החשבונות שלו.

לשאלה מדוע לא הגיע את הדוחות השנתיים לשנים 2017 - 2018, תוך הבירה של החוקר שבכך ביצע עבירה לפי סעיף 216 (4) לפקודה, השיב הנאשם 2: "...**הamazon לשנת 2017 אני בטוח שזה הוגש, כי כל הממסכים נתנו לרווחה חשוב, צריך לראות למה אתם לא רואים את זה, ובשנת 2018, אני לא הייתי הבעלים של החברה, אני הייתה הבעלים עד אוגוסט 2018**" (ראה עמ' 2, שורות 69 - 72).

בישיבת המענה לכתב האישום, שהתקיימה ביום 25/4/22, הודה הנאשם בעבודות 1 ו-2 של כתב האישום, ככלומר, שהנאשמת 1 הייתה חברה פרטיט שנטאגדה בישראל, ועיקר עיסוקה באחזקה וניהול פרויקטים, וכי הנאשם 2, בעת ביצוע העבירה, היה המנהל הפעיל בנאשמת 1.

אשר לאי הגשת הדוח השנתי לשנת 2017, השיב הנאשם מפי בא כוחו: "**הנאשם לא יכול להגיש את הדוחות כי החברה נמכרה**" (עמ' 3, שורות 9 - 12).

ויצא אפוא, כי לכואורה, ישנה תשתיית ראייתית לכואורת, המבוססת לכואורה את עובדות כתב האישום.

כאמור, הנאשם הודה בעבודות 1 ו-2. לגבי עובדה מס' 3, קיימת תעודה עובד ציבור שלגביה נסב עיקרו של הדיון האחרון, המוכיחה כי בשנת 2017 הייתה לנאשמת 1 הכנסת החיבת במס.

הנאשם 2, הודה לכואורה בחקירותו כי הוא היה מנהל פעיל בנאשמת מס' 1, אם כי לטענותו הוא היה מנהל עד לאוגוסט 2018, אז מכר את החברה לאחר.

עוד הוא מאשר, כי הוא לא יכול לחתום על הדוח של שנת 2017, הोאל והחברה נמכרה לאחרו אחר, ולכן הוא לא נושא באחריות.

בהתאם להוראות סעיפים 117 ו-131 לפકודת מס הכנסת, על הנאשם 2 להגיש דוח על הכנסתות הנאשמה 1, במועד הקבוע בסעיף 132 לפకודת, כפי שמצוין זה מוארך מעת לעת (ראו הוראת ביצוע 18/8).

די בתשתיית ראייתית לכואירת זו, כדי לדחות את הטענה שאין להшиб לאשמה, ולהוכיח את הנאשם להתמודד עם האשמה המיוחסת לו.

בשוליו הדברים אבקש להבהיר, כי אין בתוצאה זו כדי לומר דבר וחצי דבר, על יתר טענותו של הנאשם, ולא כאן השלב לנתח את הריאות לעומק, ולהתיחס למכלול הטענות שהועלו לרבות להגנה מן הצדק יתר הטענות שהעלתה הנאשם. דברים אלה יבחןנו, ככל הנדרש, במסגרת הכרעת הדין.

המצוירות תשלח העתק החלטה זו לצדים.

ניתנה היום, א' שבט תשפ"ג, 23 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.